

## Arrest

**nr. 209 633 van 19 september 2018**  
**in de zaak RvV X / IV**

**Inzake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat F. LANDUYT  
Bloemendalestraat 147  
8730 BEERNEM

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

---

### **DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partijen.

## WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekende partijen dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018 waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet.*

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :*

*b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”*

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

*Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werden Kosovo en Bosnië-Herzegovina aangewezen als veilige landen van herkomst.*

*Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.*

3.2. *Het is in casu duidelijk dat eerste en tweede verzoekende partij afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde respectievelijk Kosovo en Bosnië Herzegovina, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Aangaande derde, vierde en vijfde verzoekende partij, i.e. de kinderen van voornoemden, wordt nog geoordeeld dat het feit dat hun nationaliteit onbepaald is, louter te wijten is aan het feit dat hun ouders tot op heden geen enkele poging hebben ondernomen om voor hen de Bosnische of Kosovaarse nationaliteit aan te vragen. Tevens wordt verwezen naar artikel 6 van de Kosovaarse wet inzake burgerschap (wet nr. 03/L-034 van 20 februari 2008) en artikel 6 van de wet inzake burgerschap van Bosnië Herzegovina (wet no. 01/97 van 16 december 1997) die beiden stellen dat een kind de nationaliteit van zijn ouder kan verkrijgen, ook indien de tweede ouder een andere nationaliteit heeft en het kind in het buitenland werd geboren. Ofschoon zij in België geboren zijn, kunnen zij, zo motiveert de commissaris-generaal, aanspraak maken op zowel de Kosovaarse als de Bosnische nationaliteit.*

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven nu zij niet verder komen dan het tegenspreken van slechts enkele van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te ontcrachten. Het rapport van Human Rights Watch aangaande de veiligheidssituatie in Kosovo waaruit verzoeker citeert, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er actueel nog gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo of dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen beschouwd kunnen worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Integendeel, de informatie bijgebracht door verzoekende partijen ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Verzoekende partijen stellen vervolgens dat de Kosovaarse overheid de rechten van de etnische minderheden niet respecteert, doch tonen dit niet aan middels concrete objectieve informatie. Deze blote bewering is overigens in tegenspraak met de objectieve informatie vevat in het administratief dossier waaruit blijkt dat de regering zich heeft gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de RAE hebben aangenomen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Deze overige motieven van de bestreden beslissingen worden door verzoekende partijen in hun verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontcracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

4. Bijgevolg lijken verzoekende partijen niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij in hun land van herkomst, en dat geldt zowel voor Kosovo als Bosnië, behoren tot een minderheid en dat hun rechten om die reden niet gerespecteerd worden. Voor het overige volharden verzoekende partijen in de middelen van hun verzoekschrift.

Algemeen stellen dat zij in hun land van herkomst, en dat geldt zowel voor Kosovo als Bosnië, behoren tot een minderheid en dat hun rechten om die reden niet gerespecteerd worden, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, door het algemeen opwerpen van het voorgaande, in gebreke.

Bovendien blijkt verder uit de bestreden beslissing van tweede verzoekende partij dat: *"(...) De Bosnische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Bosnië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. (...)"* en *"(...) De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. (...)"*. Verzoekende partijen tonen het tegendeel niet aan met concrete objectieve informatie.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het volharden in de middelen van hun verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 juli 2018 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS